

Gdańsk, dnia 21 sierpnia 2017 r.

Sygn. akt D – 23/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie

Przewodniczący : Grażyna Gliniewicz

Członkowie : Joanna Ratasiewicz

Joanna Friedrich - Sarad

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 21 sierpnia 2017 r. w Gdańsku odwołania [REDACTED] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 12 czerwca 2017 r. o umorzeniu dochodzenia, na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016 poz. 233 ze zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku z dnia 12 czerwca 2017 r. o umorzeniu dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Członkowie składu

[REDACTED]
[REDACTED]

Przewodniczący składu

[REDACTED]

Uzasadnienie

Pismem z dnia 15 listopada 2016 roku, które wpłynęło w dniu 17 listopada 2016r. Pani [REDAKTED] działająca w imieniu Stowarzyszenia [REDAKTED] [REDAKTED] w [REDAKTED] złożyła skargę na zachowanie [REDAKTED] radcy prawnego wpisanego na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych pod nr [REDAKTED], które polegało na wyrzuceniu z pokoju na korytarz, w Urzędzie Miasta [REDAKTED], torebki i rękawiczek. Towarzyszył temu komentarz ww. radcy prawnego, który zarzucił skarżącej iż narusza mir domowy co winno skutkować zawiadomieniem prokuratury. Wskazała przy tym, że jest lokalną działaczką społeczną co może budzić niechęć władz miasta.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku, po rozpoznaniu zawiadomienia, uznając, że wskazane okoliczności uzasadniają podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dn. 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (j.t.Dz.U.2016.233), postanowieniem z dnia 23 lutego 2017r. wszczął dochodzenie w niniejszej sprawie.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, w oparciu o ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, pisemnych wyjaśnień stron i zeznań świadków, stan faktyczny, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, że brak jest podstaw do ukarania [REDAKTED] [REDAKTED] za naruszenie popełnienie deliktu przewidzianego w ustawie o radcach prawnych i Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i postanowieniem z dnia 12 czerwca 2017r. umorzył postępowanie w sprawie.

Jednocześnie postanowił skierować do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku wnioski o udzielenie ostrzeżenia, po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu postępowania.

Na powyższe postanowienie skarżąca pismem z dnia 18 czerwca 2017r., które wpłynęło do OIRP w Gdańsku w dniu 20 czerwca 2017r. wniosła odwołanie, wyrażając, swoje niezadowolenie z wyników postępowania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, zarzucając radcy prawnemu postępowanie karygodne i niezgodne z prawem.

Poinformowała również, że nie satysfakcjonuje jej udzielenie radcy prawnemu ostrzeżenia dziekańskiego.

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego skarżąca podtrzymała, że nie zgadza się z postanowieniem o umorzeniu postępowania i zażądała przeprosin na piśmie.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie umorzył dochodzenie w sprawie, albowiem po przeprowadzeniu wnikliwego postępowania zachodziły ku temu wszelkie przesłanki.

W trakcie prowadzonego dochodzenia nie potwierdziły się w sposób bezsporny zarzuty skarżącej w zakresie czynów [REDAKTED] [REDAKTED] w wyniku których miało dojść do popełnienia deliktu dyscyplinarnego.

Bezspornym natomiast jest, że radca prawny brał udział w incydencie, w trakcie którego w obecności skarżącej doszło do usunięcia jej osobistych rzeczy w postaci torebki i rękawiczek z pokoju w Urzędzie Miejskim w [REDAKT] w taki sposób, że właścicielka nie straciła ich z pola widzenia. Prowadzący dochodzenie szczegółowo odniósł się do zeznań świadków przesłuchiwanym w trakcie prowadzonego postępowania a także wyjaśnień dokonanych przez strony, którzy w tym zakresie byli zgodni. Wątpliwości natomiast budziły ustalenia w zakresie sposobu zmiany miejsca położenia przedmiotów osobistych skarżącej. W tym względzie w różny sposób okoliczności zajścia opisywała skarżąca, świadek [REDAKT] i obwiniany radca oraz świadek [REDAKT] dlatego jednoznacznie nie można było wskazać winnego. Wobec tego, że zaistniały dwie wersje zdarzenia, z których nie da się żadnej wyeliminować poprzez swobodną ocenę dowodów organ słusznie, mając na względzie treść art. 5 kodeksu karnego zastosował zasadę domniemania niewinności w sytuacji, kiedy wątpliwości dotyczyły ustaleń faktycznych, co było jego obowiązkiem i rozstrzygnął na korzyść radcy prawnego.

Zgodnie z treścią art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t.Dz.U.2016.233) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Mając na względzie ustalenia poczynione przez Z-cę Rzecznika uznać należy za uzasadnioną odmowę sformułowania zarzutu w tym zakresie.

Zarówno w piśmie z dnia 15.12.2016r. jak i w odwołaniu od postanowienia o umorzeniu skarżąca domagała się nakazania radcy prawnemu przeproszenia na piśmie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał na brak możliwości zadośćuczynienia ww. żądaniu Pani [REDAKT] gdyż katalog środków karnych przewidziany w art. 65 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2016.233) t.j. jest katalogiem wyczerpującym. Sąd w pełni ten pogląd podziela. Zgodnie z art.65 2e. ww. ustawy obok kary dyscyplinarnej można orzec dodatkowo obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego. Orzekając ten obowiązek, sąd dyscyplinarny określa sposób jego wykonania, odpowiedni ze względu na okoliczności sprawy. W niniejszej sprawie nie orzekano kary zatem niemożliwe było nakazanie przeproszenia pokrzywdzonej.

Słusznie, zdaniem sądu, został oceniony, w treści uzasadnienia postanowienia, czyn radcy prawnego, jako przypadek, w którym środek dyscyplinujący w postaci ostrzeżenia dziekańskiego należy uznać za wystarczający. Powstały wątpliwości co do przebiegu zdarzenia z udziałem radcy prawnego jednakże faktem jest, że [REDAKT] przemieścił rzeczy będące własnością skarżącej bez jej zgody czego robić nie powinien, tym samym naruszył art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t.Dz.U.2016.233) i art. 6 w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sąd nie znajduje również uzasadnienia dla kwestionowania podstawy prawnej umorzenia postępowania, która zdaniem sądu w okolicznościach sprawy została należycie wskazana.

Nie można zgodzić się z zarzutami zawartymi w odwołaniu. Zdaniem sądu sprawa została rozpoznana prawidłowo w zakresie czynu, o którego popełnienie obwinia skarżąca [REDAKT], a który należy rozpatrywać nie tracąc z pola widzenia roszczeniowej postawy [REDAKT] wobec władz miasta i pracowników Urzędu Miejskiego w [REDAKT] wynikającej z prowadzonej przez nią działalności w ramach Stowarzyszenia [REDAKT]

██████████, ██████████ ██████████ w ██████████ o czym świadczą dołączone do akt sprawy dokumenty – korespondencja mailowa i zeznania świadka ██████████ ██████████.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego nie można uznać, iż radca prawny ██████████ popełnił przewinienie dyscyplinarne, które zasługiwałoby na karę.

Sąd rozważył postanowienia ustawy o radcach prawnych jak i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z przepisem art. 54 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (j.t.Dz.U.2016.233) okręgowy sąd dyscyplinarny rozpatruje sprawy dyscyplinarne członków okręgowej izby radców prawnych wniesione przez rzecznika dyscyplinarnego oraz odwołania, o których mowa w art. 66 ust. 2. Z kolei przepis art. 64 ust. 1 ww. ustawy o stanowi, iż radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W art. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego ust. 1 stwierdzono natomiast, że naruszenie postanowień Kodeksu stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Radca prawny winien kierować się prawem i zasadami etyki zawodowej. Żadna sytuacja faktyczna i prawna powstała na skutek zdarzeń nie zwalnia również radcy prawnego z obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z dobrymi obyczajami. Postępowanie radcy prawnego ██████████ w niniejszej sprawie należy zakwalifikować jako czyn noszący znamiona deliktu dyscyplinarnego, to jednak umorzenie postępowania ze względów wyżej wskazanych jest uzasadnione, dlatego też za słuszne należy uznać postanowienie Z- cy Rzecznika.

Z tych względów Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak na wstępie.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

Przewodniczący

Członkowie

